

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
22. juni 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
A-1/17	Anmodning om udtalelse vedr. ICS-investeringsdomstolssystem fremsat af Kongeriget Belgien Spørgsmål: Er den samlede økonomi- og handelsaftale mellem Canada på den ene side og Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den anden side, der blev undertegnet i Bruxelles den 30. oktober 2016, med hensyn til kapitel 8 (»Investering«), afdeling F (»Bilæggelse af investeringstvister mellem investorer og stater«), forenelig med traktaterne, herunder de grundlæggende rettigheder?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	26.06.18
C-419/17 P	Deza mod ECHA (appel) Appel af dom i T-115/15, der vedrørte: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.T-115/15	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	GA	26.06.18
C-230/17	Deha Altiner og Ravn (sag forelagt af Østre Landsret) Er artikel 21 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, jf opholdsdirektivet analogt, til hin-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	27.06.18

	der for, at en medlemsstat nægter en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden?	Udlændingestyrelsen		
C-28/17	<p>NN (sag forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Spørgsmål 1: Hvilke elementer skal inddrages ved vurderingen af, om hjemmehørende selskaber i en situation som den foreliggende er underlagt en "tilsvarende betingelse", jf. Philips-dommens præmis 20, med hensyn til modregning af underskud, som gælder for filialer af ikke-hjemmehørende selskaber?</p> <p>Spørgsmål 2: Hvis det lægges til grund, at de danske beskatningsregler ikke indeholder en forskelsbehandling som omhandlet i Philips-sagen, udgør et forbud mod modregning svarende til det beskrevne - i sådanne tilfælde, hvor overskuddet i det ikke-hjemmehørende selskabs faste driftssted tillige er undergivet værtslandets beskatningskompetence - i sig selv en restriktion af retten til fri etableringsret, jf. TEUF artikel 49, der skal retfærdiggøres af et tvungende alment hensyn?</p> <p>Spørgsmål 3: I bekræftende fald kan en sådan restriktion da retfærdiggøres af hensynet til at forhindre dobbelt anvendelse af underskud, målet om at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne eller af en kombination af begge disse?</p> <p>Spørgsmål 4: I bekræftende fald er en sådan restriktion da proportional?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	Dom	04.07.18
C-220/18 PPU	<p>Generalstaatsanwaltschaft</p> <p>Sagen vedrører: 1) Hvilken betydning har det ved fortolkningen af de ovennævnte bestemmelser, når indsatte i den udstedende medlemsstat har mulighed for at anvende retsmidler vedrørende deres forhold under frihedsberøvelsen? a) Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed har dokumentation for, at forholdene under frihedsberøvelsen i den udstedende medlemsstat udviser reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede, skal det da under hensyntagen til de ovennævnte bestemmelser udelukkes, at der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i tilfælde af, at den eftersøgte person udleveres, som er til hinder for lovligheden af udleveringen af den pågældende, når der sikres mulighed for anvendelse af sådanne retsmidler, uden at det er nødvendigt at foretage en yder-</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	04.07.18

	<p>ligere prøvelse af de konkrete forhold under frihedsberøvelsen? b) Er det i denne forbindelse af betydning, når Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol med hensyn til denne mulighed for at anvende retsmidler ikke har fundet nogen holdepunkter for, at den ikke giver frihedsberøvede personer realistiske perspektiver med hensyn til forbedring af urimelige forhold under frihedsberøvelsen? 2) Hvis det første spørgsmål besvares med, at eksistensen af frihedsberøvede personers mulighed for at anvende sådanne retsmidler ikke kan udelukke en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte person, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed foretager en yderligere prøvelse af de konkrete forhold under frihedsberøvelsen i den udstedende medlemsstat: a) Skal de ovennævnte bestemmelser da fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat skal gælde samtlige fængsler eller øvrige afsoningsinstitutioner, i hvilke den eftersøgte person muligvis kan blive indsat? Gælder dette også for en indsættelse i bestemte fængsler, der kun er midlertidig, eller som kun sker med henblik på overgivelse? Eller kan prøvelsen begrænses til det fængsel, i hvilket den eftersøgte person ifølge oplysningerne fra myndighederne i den udstedende medlemsstat sandsynligvis og for størstedelen af tiden skal indsættes? b) Kræves der hertil hver gang en omfattende prøvelse af de pågældende forhold under frihedsberøvelsen, der både fastslår arealet af den enkelte indsatte personlige rum og de øvrige forhold under frihedsberøvelsen? Skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, som den fremgår af afgørelsen i sagen Muršić mod Kroatien (dom af 30.10.2016, nr. 7334/13), lægges til grund ved vurderingen af de således fastslåede forhold under frihedsberøvelsen? 3) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det andet spørgsmål skal bekræftes, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelsesforpligtelse gælder alle de fængsler, der kan komme i betragtning: a) Er den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, da ikke nødvendig, hvis der fra den udstedende medlemsstats side gives en generel garanti for, at den eftersøgte person ikke vil blive udsat for nogen risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling? b) Eller kan den fuldbyrdende judicielle myndighed i stedet for en prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, træffe</p>			
--	---	--	--	--

	afgørelse om at tillade udleveringen på den betingelse, at den eftersøgte person ikke udsættes for en sådan behandling? 4) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det tredje spørgsmål fremgår, at det ikke er tilstrækkeligt at give garantier og stille betingelser [...].			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-451/16	MB Er Rådets direktiv 79/7/EØF til hinder for, at der i national ret opstilles et krav om, at en person, der har skiftet køn – ud over at opfylde de fysiske, sociale og psykologiske kriterier for anerkendelse af et kønsskifte – også skal være ugift for at være berettiget til arbejdsophørs pension fra staten.	Beskæftigelsesministeriet	Dom	26.06.18
C-246/17	Diallo 1) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område fortolkes således, at den kræver, at en afgørelse om tildeling af opholdsret skal træffes og meddeles inden for en frist på seks måneder, eller at afgørelsen træffes inden for denne frist, men meddeles på et senere tidspunkt? Såfremt en sådan afgørelse kan meddeles på et senere tidspunkt, inden for hvilken frist skal denne meddelelse da ske? 2) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, sammenholdt med dette direktivs artikel 5, artikel 5, stk. 4, i direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring og artikel 7, 20, 21 og 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes og anvendes således, at den afgørelse, der træffes på dette grundlag, blot skal træffes inden for den frist på seks måneder, der er fastsat i denne artikel, og at der således ikke er givet en frist for meddelelsen af denne afgørelse og heller ikke på nogen måde er fastsat bestemmelse om, hvilken betydning det har for retten til ophold, at denne meddelelse først sker efter udløbet af denne frist? 3) Er effektivitetsprincippet med henblik på at sikre effektiviteten af retten til ophold for et familiemedlem til en unionsborger til hinder for, at den nationale myndighed, efter at en afgørelse om opholdsret er blevet annulleret, på ny får en frist på fulde seks måneder, som den er tillagt ved artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, hvilken frist råder den nati-	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	27.06.18

	onale myndighed da over, efter at dens afgørelse om afslag på tildeling af opholdsret er blevet annulleret? [...]			
C-209/16 P	Tyskland mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Dom af 4. februar 2016 afsagt af Den Europæiske Unions Ret i sag T-287/11 ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen frifindes. — Europa-Kommissionens afgørelse af 26. januar 2011 K(2011) 275 endelig i sag statsstøtte C 7/2010 – KStG, Sanieringsklausel annulleres i medfør af artikel 61 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne for Retten og for Domstolen.	Energistyrelsen	Dom	28.06.18
C-219/16 P	GFKL Financial Services AG mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Punkt 3 i den appellerede doms domskonklusion, hvorefter Europa-Kommissionen i øvrigt frifindes, og den hertil hørende afgørelse om sagens omkostninger i punkt 4, ophæves. — Punkt 2 i den appellerede doms domskonklusion, hvorefter de beløb, som Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH skal betale som faste godtgørelser, nedsættes til et beløb, der svarer til 10 % af de forskud, der skal tilbagebetales, ændres således, at Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH ikke skylder noget beløb som fast godtgørelse. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale såvel appellanternes omkostninger som – i tilknytning til punkt 4 i den anfægtede domskonklusion – omkostningerne i sag T-53/14 i første instans.	Energistyrelsen	Dom	28.06.18
C-652/16	Ahmedbekova 1. Følger det af artikel 78, stk. 1 og 2, litra a), d) og f), i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde samt af tolvte betragtning til og artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning), at den begrundelse for en afvisning af ansøgninger om international beskyttelse, der er hjemlet i dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), udgør en bestemmelse med direkte virkning, som medlemsstaterne ikke må undlade at anvende, f.eks. idet de anvender gunstigere bestemmelser i national ret, hvorefter den første ansøgning om international beskyttelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først skal vurderes ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse? 2. Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 3, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en forælder på vegne af en ledsaget mindreårig, under omstændigheder som	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.06.18

	<p>dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen begrundes med, at barnet er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A? 3. Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 1, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet på vegne af en voksen person, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen i proceduren for den kompetente administrative myndighed alene begrundes med, at ansøgeren er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, og ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke har ret til at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse?4. Kræves det i henhold til artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), sammenholdt med 36. betragtning til dette direktiv, at vurderingen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast alene skal ske på grundlag af kendsgerninger og omstændigheder, der vedrører ansøgeren?5. Tillader artikel 4 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 36. betragtning hertil, og artikel 31, stk. 1, i direktiv 2013/32 en national retspraksis i en medlemsstat, hvorefter: a) den kompetente myndighed er forpligtet til at behandle ansøgninger om international beskyttelse indgivet af medlemmer af samme familie under ét, når disse ansøgninger begrundes med de samme kendsgerninger, i det konkrete tilfælde med den påstand, at blot et af familiemedlemmerne er flygtning, b) den kompetente myndighed er forpligtet til at udsætte proceduren vedrørende ansøgningerne om international beskyttelse, som er indgivet af de familiemedlemmer, der personligt ikke opfylder betingelserne for en sådan beskyttelse, indtil proceduren vedrørende ansøgningen indgivet af det familiemedlem, hvilken ansøgning er indgivet med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, er afsluttet, og er denne retspraksis også tilladt ud fra betragtninger om barnets tarv, opretholdelse af familiens enhed og respekt for retten til familie- og privatliv samt retten til at forblive i medlemsstaten, indtil behandlingen af ansøgningen er afsluttet, nærmere beteg-</p>			
--	--	--	--	--

	<p>net på grundlag af artikel 7, 18 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 12. og 60. betragtning til og artikel 9 i direktiv 2013/32, 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 23 i direktiv 2011/95, og 9., 11. og 35. betragtning til samt artikel 6 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse? 6. Følger det af 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 3 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 24. betragtning til og artikel 2, litra d) og j), artikel 13 og artikel 23, stk. 1 og 2, i samme direktiv, at en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede artikel 8, stk. 9, i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningeloven), på grundlag af hvilken også familiemedlemmer til en udlænding, der er blevet tildelt flygtningestatus, anses for flygtninge, såfremt dette er foreneligt med deres personlige status, og der ikke i henhold til den nationale lovgivning foreligger grunde til at udelukke tildeling af flygtningestatus, er lovlig? 7. Følger det af ordningen vedrørende grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95, at et sagsanlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol mod den pågældendes hjemland, medfører, at denne tilhører en bestemt social gruppe som omhandlet i samme direktivs artikel 10, stk. 1, litra d), eller at sagsanlægget skal anses for at være en politisk anskuelse som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra e)? 8. Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten er forpligtet til at foretage en materiel prøvelse af nye grunde til international beskyttelse, der gøres gældende under retsforhandlingerne, men som ikke var anført under sagen til prøvelse af afgørelsen om afslag på international beskyttelse? 9. Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten under retssagen til prøvelse af afgørelsen om afslaget på international beskyttelse er forpligtet til at undersøge, om ansøgningen om international beskyttelse kan antages til behandling på grundlag af dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), såfremt ansøgningen i den anfægtede afgørelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først blev vurderet ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse?</p>			
C-57/17	<p>Checa Honrado</p> <p>Kan en godtgørelse, som en virksomhed i henhold til loven skylder en arbejdstager som følge af arbejdsforholdets ophør på grund af ændring af et væsentligt element i ansættelsesaftalen, sådan som det er tilfældet med en geografisk flytning, der tvinger arbejdstageren til at skifte bopæl, fortolkes således, at den udgør en »fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholdets ophør« som omhandlet i artikel 3, første afsnit, i [direktiv 2008/94]?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	28.06.18

C-147/17	<p>Sindicatul Familia Constanța e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Fortolkning af en række bestemmelser i direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden. Den forelæggende ret ønsker oplyst hvorvidt direktivet finder anvendelse på plejeforældres aktivitet. Såfremt direktivet finder anvendelse ønsker den forelæggende ret oplyst hvorvidt artikel 5 om forpligtelsen til at gennemføre foranstaltninger til at sikre den ugentlige hviletid kan fraviges samt hvordan arbejdstid skal kvalificeres i forhold til plejeforældres aktivitet. Yderligere anmodes EU-Domstolen om en fortolkning af art. 7 om retten til årlig ferie herunder af begrebet ”finansiel godtgørelse” i direktivets art. 7, stk i forhold til om begrebet omfatter enhver form for kompensation, herunder en erstatning for skade som følge af den manglende mulighed for at afholde ferie, eller om det udelukkende refererer til den godtgørelse, som en arbejdstager modtager i form af løntilgodehaver i ferieperioden eller efter arbejdsforholdets ophør, såfremt ferien ikke er afholdt. Endelig ønsker den forelæggende ret oplyst om art. 7, stk. 1 er til hinder for bestemmelser såsom artikel 122, stk. 3, litra d), i lov nr. 272/2004 i en situation, hvor denne lov giver arbejdsgiveren mulighed for efter eget skøn at give tilladelse til, at plejeforælderen midlertidigt forlader barnet i løbet af de ferier, som tildeles plejeforælderen.</p>	Børne- og Socialministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	28.06.18
C-216/18 PPU	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p>De præjudicielle spørgsmål: a. Is the Aranyosi and Caldaru test, which relies upon principles of mutual trust and mutual recognition, the correct test to apply where the High Court, as an executing judicial authority under the Framework Decision, has found that the common value of the rule of law set out in Article 2 TEU has been breached in Poland? b. If the test to be applied is whether the requested person is at real risk of flagrant denial of justice, does the High Court, as an executive judicial authority, have to revert to the issuing judicial authority for any necessary information about the trial that this requested person will face, where the High Court has found that there is a systematic breach of the rule of law in Poland?</p>	Justitsministeriet	GA	28.06.18
C-27/17	<p>flyLAL-Lithuanian Airlines</p> <p>1) Skal begrebet »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået« i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolkes således, at det omhandler stedet for indgåelsen af de sagsøgte ulovlige aftale, der er i strid med artikel 82, litra c), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (artikel 102, litra c), TEUF), eller stedet, hvor de handlinger blev begået, hvorved den økonomiske fordel, der blev opnået ved denne aftale, blev udnyttet ved hjælp af underbudspriser (krydssubsidiering), når</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	05.07.18

	<p>de konkurrerer med sagsøgeren på de samme relevante markeder? 2) Kan den skade (indkomsttab), som sagsøgeren har lidt som følge af de angivne ulovlige handlinger, som de sagsøgte har foretaget, anses som skadestilføjelse som omhandlet i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen i den foreliggende sag? 3) Kan driften af en filial af Air Baltic Corporation i Republikken Litauen under omstændighederne i den foreliggende sag anses som drift af en filial som omhandlet i artikel 5, nr. 5), i Bruxelles I-forordningen?</p>			
C-213/17	<p>X</p> <p>1. Skal Dublinforordningens artikel 23, stk. 3, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international beskyttelse som omhandlet i Dublinforordningens artikel 2, litra d), og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i Nederlandene, idet afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af den i præmis 1.3. nævnte dom fra rechtbank af 7. juli 2014? [Udelades] 2. Følger det af Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, at den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndigheder, da tilbagesøgelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagesøgelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de trak ansøgningen tilbage eller ændrede den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014? [Udelades] 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgte ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den? [Udelades] 4. Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, tilsidesat deres forpligtelse efter Dublinforordningens artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning? [Udelades] 5. Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene? [Udelades] 6.</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	05.07.18

	<p>Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?</p>			
C-298/17	<p>France Télévisions</p> <p>1) Er den omstændighed, at en virksomhed tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet, i sig selv tilstrækkelig til, at denne skal anses for en virksomhed, som udbyder elektroniske kommunikationsnet, der anvendes til transmission af radio- og tv-udsendelser til offentligheden i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan en medlemsstat da, uden at tilsidesætte direktivet eller andre EU-retlige regler, indføre en forpligtelse til transmission af radio- eller tv-programmer, der samtidig påhviler såvel virksomheder, som driver elektroniske kommunikationsnet, som virksomheder, der ikke driver sådanne net, men tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan medlemsstaterne da for så vidt angår distributører af tjenester, der ikke driver elektroniske kommunikationsnet, undlade at lade must carry-forpligtelsen være omfattet af samtlige de betingelser, der fremgår af artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002, selv om disse betingelser i henhold til direktivet påhviler netoperatører? 4) Kan en medlemsstat, der har indført en must carry-forpligtelse for så vidt angår visse radio- eller tv-tjenester på visse net, uden at det udgør en tilsidesættelse af direktivet, pålægge disse tjenester en forpligtelse til at acceptere, at de transmitteres på disse net, herunder på et websted, når den omhandlede tjeneste selv transmitterer sine egne programmer på internettet? 5) Skal betingelsen i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF for så vidt angår transmission via internettet, hvorefter det kræves, at et betydeligt antal slutbrugere af sådanne net, der er omfattet af must carry-forpligtelsen, anvender dem som deres primære adgang til radio- og tv-modtagelse, vurderes under hensyn til samtlige de brugere, som ser tv-programmerne via streaming og direkte på internettet, eller alene under hensyn til brugere af det websted, der er omfattet af must carry-forpligtelsen?</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen	GA	05.07.18
C-305/17	<p>FENS</p>	Energistyrelsen	GA	05.07.18

	<p>1. Skal artikel 30 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse såsom § 12, stk. 9, i Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 317/2007 Z. z., ktorým sa ustanovujú pravidlá pre fungovanie trhu s elektrinou (forordning nr. 317/2007 fra Den Slovakiske Republiks regering om regler for elektricitetsmarkedets funktion) [herefter »forordningen«], som indfører en særlig afgift ved udførsel af elektricitet fra Den Slovakiske Republiks område uden at sondre mellem, hvorvidt udførslen af elektricitet fra det slovakiske område sker til EU-medlemsstaterne eller til tredjelande, såfremt eksportøren af elektriciteten ikke beviser, at den udførte elektricitet er blevet indført til Den Slovakiske Republiks område, dvs. en afgift, som kun pålægges elektricitet, som er fremstillet på Den Slovakiske Republiks område og udført herfra? 2. Udgør en afgift som den i henhold til bestemmelsen i [forordningens] § 12, stk. 9 indførte, dvs. en afgift, som kun pålægges elektricitet, som både er fremstillet i Den Slovakiske Republik og udført fra Den Slovakiske Republiks område, uden at sondre mellem udførsel til tredjelande og udførsel til EU-medlemsstaterne, endvidere en afgift med tilsvarende virkning som en told som omhandlet i artikel 28, stk. 1, TEUF? 3. Er en national bestemmelse såsom [forordningens] § 12, stk. 9, forenelig med princippet om frie varebevægelser i artikel 28 TEUF?</p>			
C-320/17	<p>Marle Participations</p> <p>Sagen vedrører: "Afgørelsen af den af selskabet Marle Participations iværksatte appel, hvorunder selskabet har nedlagt påstand om fritagelse for efteroprævning af moms på udgifter i forbindelse med erhvervelse af aktier, udsættes, indtil Den Europæiske Unions Domstol har truffet afgørelse om spørgsmålet om, og i givet fald under hvilke betingelser, et holdingselskabs udlejning af en fast ejendom til et datterselskab kan anses for et sådant direkte eller indirekte indgreb i administrationen af dette datterselskab, at det bevirker, at dets erhvervelse og besiddelse af aktier i dette datterselskab får karakter af økonomisk virksomhed i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i direktiv af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem."</p>	Skatteministeriet SKAT	Dom	05.07.18
C-328/17	<p>Amt Azienda Trasporti e Mobilità e.a.</p> <p>Sagen vedrører: »Er artikel 1, stk. 1, 2 og 3, og artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 89/665/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge og anlægskontrakter til hinder for en national lovgivning, der foreskriver, at det alene er de økonomiske aktører, der har ansøgt om at deltage i en udbudsprocedure, som kan anfægte betingelserne i denne udbudsprocedure, også tilfælde af, at det gøres gældende, at udbudsbetingelserne</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	05.07.18

	principielt gjorde det meget usandsynligt, at den økonomiske operatør ville blive tildelt kontrakten?»			
T-88/17	<p>Spanien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU)2016/2113 af 30. november 2016 om afslutning af regnskaberne for medlemsstaternes betalingsorganer vedrørende de udgifter, der finansieres af Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), for regnskabsåret 2015 i det seneste regnskabsår under ELFUL-programperioden 2007-2013 (16. oktober 2014-31. december 2015), hvorved 5 364 682,12 EUR ikke tilbagebetales, annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	05.07.18
C-25/17	<p>Jehovan todistajat</p> <p>1. Skal undtagelserne fra anvendelsesområdet i databeskyttelsesdirektivets artikel 3, stk. 2, fortolkes således, at den indsamling og anden behandling af personoplysninger, som udføres af medlemmerne af et trossamfund i forbindelse med deres forkynelsesvirksomhed fra dør til dør, ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde? Hvilken betydning har det for bedømmelsen af, om direktivet finder anvendelse, for det første at den forkynelsesvirksomhed, som oplysningerne indsamles i forbindelse med, organiseres af trossamfundet og dets menigheder, og for det andet at det samtidig også drejer sig om den personlige religionsudøvelse for trossamfundets medlemmer?</p> <p>2. Skal definitionen af begrebet »register« i databeskyttelsesdirektivets artikel 2, litra c), under hensyntagen til 26. og 27. betragtning til direktivet fortolkes således, at den samlede mængde personoplysninger, som indsamles i forbindelse med den ovenfor beskrevne forkynelsesvirksomhed fra dør til dør på en ikkeelektronisk måde (navn og adresse samt eventuelle andre oplysninger om og karakteriseringer af personen),</p> <p>a) ikke udgør et sådant register, fordi kartoteker eller fortegnelser eller lignende systemer, som anvendes til søgning, ikke er udtrykkeligt omfattet af den finske lov om personoplysninger, eller b) udgør et sådant register, fordi det blandt oplysningerne under hensyntagen til deres anvendelsesformål faktisk er muligt let og uden urimelige omkostninger at udtrække informationer, der er nødvendige for en senere anvendelse, sådan som dette er fastsat i den finske lov om personoplysninger?</p> <p>3. Skal formuleringen i databeskyttelsesdirektivets artikel 2, litra d), »der alene eller sammen med andre afgør, til hvilket formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger«, fortolkes således, at et trossamfund, som organiserer en aktivitet, hvorunder der indsamles personoplysninger (bl.a. gennem inddelin-</p>	Justitsministeriet	Dom	10.07.18

	<p>gen af forkyndernes aktionsområder, opfølgning på forkyndelsesvirksomheden og idet der føres registre over personer, som ikke ønsker at få besøg af forkynderne), for så vidt angår denne aktivitet for medlemmerne kan anses for den registeransvarlige, selv om trossamfundet gør gældende, at kun enkelte forkyndere har adgang til de registrerede informationer?</p> <p>4. Skal den nævnte artikel 2, litra d), fortolkes således, at trossamfundet kun kan klassificeres som den registeransvarlige, hvis det træffer andre specifikke foranstaltninger såsom instruktioner eller skriftlige anvisninger, hvormed det styrer indsamlingen af oplysninger, eller er det tilstrækkeligt, at trossamfundet spiller en faktisk rolle i styringen af medlemmernes aktiviteter? Det er kun nødvendigt at besvare tredje og fjerde spørgsmål, hvis direktivet finder anvendelse som følge af svarene på første og andet spørgsmål. Det er kun nødvendigt at besvare fjerde spørgsmål, hvis det som følge af besvarelsen af tredjespørgsmål ikke kan udelukkes, at direktivets artikel 2, litra d), finder anvendelse på et trossamfund.</p>			
T-643/13	<p>Rogesa mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens afgørelse af 25. september 2013 (sag GestDem nr. 2013/1504) annulleres. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen</p>	Dom	11.07.18
C-15/17	<p>Bosphorus Queen Shipping</p> <p>1. Skal udtrykket »kystlinjen eller kyststatens beslægtede interesser« i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, henholdsvis udtrykket »kystlinje eller beslægtede interesser« i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF fortolkes ud fra definitionen af udtrykket »[kyst eller] dermed forbundne interesser« i artikel II, nr. 4, i den internationale konvention af 1969 om indgriben på det åbne hav i tilfælde af olieforureningsulykker? 2. I henhold til definitionen i artikel II, nr. 4, litra c), i den i første spørgsmål nævnte konvention af 1969 betyder »forbundne interesser« bl.a. det berørte områdes trivsel, herunder bevaring af havets levende rigdomskilder og af vildtbestande. Gælder denne bestemmelse også for bevarelsen af de levende ressourcer samt dyre- og plantelivet i den eksklusive økonomiske zone, eller vedrører denne bestemmelse i konventionen kun bevarelsen af kystområdets interesser? 3. Dersom første spørgsmål besvares benægtende: Hvad betyder udtrykket »kystlinjen eller på kyststatens beslægtede interesser« i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, henholdsvis udtrykket »kystlinje eller beslægtede interesser« i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF? 4. Hvad betyder udtrykket »ressourcer i dens søterritorium eller i dens eksklusive økonomiske zone« som omhandlet i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF? Skal levende ressourcer kun</p>	<p>Udenrigsministeriet Miljø – og Fødevareministeriet Søfartsstyrelsen</p>	Dom	11.07.18

	<p>forstås som udnyttede arter, eller omfatter udtrykket også arter, som er knyttet til eller afhængige af udnyttede arter som omhandlet i havretskonventionens artikel 61, stk. 4, f.eks. plante- og dyrearter, som udnyttes som føde af de udnyttede arter? 5. Hvordan skal udtrykket »medført [...] trussel om« i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF fastlægges? Skal truslen fastlægges ud fra det abstrakte begreb eller den konkrete risiko eller på anden måde? 6. Skal det ved vurderingen af de i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF fastsatte betingelser for kyststatens kompetence lægges til grund, at den medførte betydelige skade eller truslen om betydelig skade er en mere alvorlig konsekvens end den medførte eller truende væsentlige forurening af havmiljøet som omhandlet i artikel 220, stk. 5? Hvordan skal den væsentlige forurening af havmiljøet defineres, og hvordan skal der tages hensyn til den ved vurderingen af den medførte eller truende betydelige skade? 7. Hvilke omstændigheder skal der tages hensyn til ved vurderingen af den medførte eller truende skade? Skal der ved vurderingen f.eks. tages hensyn til varigheden og den geografiske udstrækning af de negative virkninger, der kommer til udtryk i skader? Såfremt dette besvares bekræftende: Hvordan skal skaders varighed og udstrækning vurderes? 8. Direktiv 2005/35/EF er et minimumsdirektiv og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender strengere bestemmelser til bekæmpelse af forurening fra skibe i overensstemmelse med folkeretten (artikel 2). Gælder muligheden for at anvende strengere bestemmelser for direktivets artikel 7, stk. 2, som regulerer kyststatens kompetence til at gribe ind over for et skib på gennemsejling? 9. Kan Østersøområdets særlige geografiske og økologiske forhold samt dets sårbarhed tillægges betydning ved fortolkningen af de i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og i artikel 7, stk. 2, fastsatte betingelser for kyststatens kompetence? 10. Omfatter udtrykket »klart objektive bevis« i henhold til havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF foruden beviset for, at et skib har begået de overtrædelser, som de nævnte bestemmelser omhandler, også beviset for følgerne af udtømningen? Hvilket bevis skal der forlanges for, at der foreligger trussel om betydelig skade på kystlinjen eller på kyststatens beslægtede interesser eller på nogen ressourcer i dens søterritorium eller i dens eksklusive økonomiske zone – f.eks. på fugle- og fiskebestandene samt havmiljøet i området? Betyder kravet om et klart objektive bevis, at f.eks. vurderingen af den udtømte olies negative indvirkning på havmiljøet altid skal bero på konkrete undersøgelser og studier af konsekvenserne af den olieudtømning, der har fundet sted?</p>			
--	---	--	--	--

C-192/17	<p>COBRA</p> <p>(1) Skal direktiv 1999/5/EF fortolkes således, at den fabrikant, der gør brug af proceduren i bilag III, andet stykke, og såfremt der foreligger harmoniserede standarder, som fastlægger, hvilke væsentlige radioprøvningssæt der skal gennemføres, skal henvende sig til et bemyndiget organ og således supplere CEmærkningen (der attesterer overensstemmelsen med de væsentlige krav i direktivet) med identifikationsnummeret på det bemyndigede organ? (2) Såfremt spørgsmål (1) besvares bekræftende, skal fabrikanten – efter at have gjort brug af proceduren i bilag III, andet stykke, og såfremt der foreligger harmoniserede standarder, som fastlægger, hvilke væsentlige radioprøvningssæt der skal gennemføres, samt for det tilfælde, at fabrikanten på eget initiativ imidlertid har anmodet et bemyndiget organ om at specificere listen over de omhandlede prøvninger – da supplere CEmærkningen, der attesterer overensstemmelsen med de væsentlige krav i direktiv 1999/5/EF, med identifikationsnummeret på det bemyndigede organ? (3) Såfremt spørgsmål (2) besvares bekræftende, skal fabrikanten – efter at have gjort brug af proceduren i bilag III, andet stykke, og såfremt der foreligger harmoniserede standarder, som fastlægger, hvilke væsentlige radioprøvningssæt der skal gennemføres, samt for det tilfælde, at fabrikanten på eget initiativ efterfølgende imidlertid [org. s. 13] har anmodet et bemyndiget organ om at specificere listen over de omhandlede prøvninger samt på eget initiativ suppleret produktet med identifikationsnummeret på det anvendte organ – da også angive organets identifikationsnummer på produktet og den respektive emballage?</p>	Energistyrelsen	Dom	11.07.18
T-644/16	<p>ClientEarth mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse om afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i dokumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (1), som meddelt sagsøgeren den 1. juli 2016 i en skrivelse med referencen C(2016) 4286 final, annulleres.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement, herunder enhver intervenients omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	11.07.18
T-13/17	<p>Europa Terra Nostra mod Parlamentet</p> <p>Påstande: — Artikel I.4.1 i Europa-Parlamentets afgørelse af 12. december 2016 (nr. FINS-2017-30) om nedsættelse af forfmansieringsbeløbet til 33 % af det fastsatte maksimale beløb samt om pålæg om sikkerhedsstillelse annulleres.</p> <p>— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens</p>	Finanstilsynet	Dom	11.07.18

	omkostninger			
T-240/16	<p>Klyuyev mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine såvel som Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine, annulleres i det omfang de finder anvendelse over for sagsøgeren. — Subsidiært fastslås det, at (i) artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 (som ændret) og (ii) artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 (som ændret), er uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de finder anvendelse over for sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.18
C-540/16	<p>Spika e.a.</p> <p>Skal artikel 17 og artikel 2, stk. 5, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF i lyset af artikel 16 og 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en medlemsstat, der udøver det skøn, der er fastsat i artikel 16, stk. 6, er afskåret fra at vælge en metode for tildeling af fiskekvoter, der medfører ulige konkurrencebetingelser for økonomiske aktører, der udøver aktivitet på dette område, som følge af en større mængde fiskerimuligheder, selv om denne metode er baseret på et gennemsnitligt og objektivt kriterium?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Fiskeristyrelsen	Dom	12.07.18
C-89/17	<p>Banger</p> <p>1) Skal principperne i Domstolens dom af 7. juli 1992, <i>The Queen mod Immigration Appeal Tribunal og Surinder Singh, ex parte: Secretary of State for the Home Department</i> (C-370/90, EU:C:1992:296), fortolkes således, at en medlemsstat skal udstede eller alternativt lette meddelelsen af en opholdstilladelse til en tredjelandstatsborger, der er ugift partner til en unionsborger, der har udøvet sin traktatfæstede ret til fri bevægelighed til at arbejde i en anden medlemsstat, og som vender tilbage med denne partner til den medlemsstat, hvor personen er statsborger? 2) Er der alternativt et krav om at udstede eller alternativt lette meddelelsen af denne opholdstilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	12.07.18

	<p>på medlemsstaternes område (»direktiv 2004/38«)?</p> <p>3) Såfremt en afgørelse om at give afslag på en opholdstilladelse ikke træffes på grundlag af en grundig undersøgelse af ansøgerens personlige omstændigheder og ikke er tilstrækkeligt begrundet, er en sådan afgørelse da ulovlig, idet den overtræder artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38? 4) Er en national retsforordning, der hindrer, at en afgørelse om afslag på at udstede et opholdskort til en person, der gør gældende, at den pågældende er et udvidet familiemedlem, kan påklages til en ret, i overensstemmelse med direktiv 2004/38?</p>			
C-221/17	<p>Tjebbes e.a.</p> <p>I. Skal artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særligt i lyset af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser, fordi der mangler en individuel efterprøvelse i forhold til proportionalitetsprincippet af følgerne af fortabelse af statsborgerskab for den berørte parts situation i EU-retlig henseende, er til hinder for en lovbestemt ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvori det bestemmes: a. at en myndig person, der også har statsborgerskab i et tredjeland, ex lege mister statsborgerskabet i sin medlemsstat og hermed unionsborgerskabet, fordi vedkommende uden afbrydelse i en periode på ti år har haft sin hovedbopæl i udlandet og uden for Den Europæiske Union, selv om der er muligheder for at afbryde tiårsfristen? b. at en mindreårig person under visse omstændigheder ex lege mister statsborgerskabet i sin medlemsstat og hermed unionsborgerskabet, fordi forældrene har mistet deres statsborgerskab som omhandlet i punkt a. ovenfor?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	12.07.18